

சீறையகலின்
குரல்

320.512
Lசீல

சி
றை
க
ளி
ன்

320.512
L.சூசு

கு
ர
ல்

32

Li

சிறைகளின் குரல்

நகுயன் ஹீயு ட்ருஆங்

சுகந்தம்

320.512
L60 03

முதற் பதிப்பு

கார்த்திகை

1985

○

பதிப்பாளர்

சுகந்தம்

யாழ். பல்கலைக்கழகம்

யாழ்ப்பாணம்

○

சிறைகளின் குரல்

(வியட்நாமியக் கதை)

நருயன் ஹியு ட்ரூஆங்

தமிழில்

சித்தபுத்திரன்

○

சுகந்தம் வெளியீடு: 3

○

விலை ரூபா: 4-00

வியட்நாம் விடுதலைப் போராட்டம், உலகின் பல்வேறு பாகங்களிலும் நடைபெற்றுவரும் விடுதலைப் போராட்டங்களுக்கு பலவழிகளிலும் உந்து சக்தியாகவும், அறிலுட்டுவதாகவும் அமைந்தது. வீரமும், அர்ப்பணிப்பும், எல்லையற்ற தியாகமும் செறிந்த வியட்நாம் தேசிய விடுதலைப் போராட்டமானது ஏகாதிபத்தியம் எவ்வளவுதான் பயங்கரமான அணு ஆயுதங்களையோ, படைபலத்தையோ கொண்டிருந்தாலும் உண்மையில் அது ஒரு காகிதப் புலி என்பதை நிரூபித்தது.

வியட்நாம் மக்களின் அனுபவங்கள், உலகின் எல்லா ஓடுக்கப்பட்ட மக்களும் அனுபவங்களைப் போன்றே கசப்புவனவை; யுத்தம், மாணம், இழப்பு இவற்றோடு, இவற்றையும் மீறி எழும் தேசபக்தி, மனிதாபிமானம் போன்ற உயர் விழுமியங்களை அத்தகைய கசப்பான அனுபவங்களுக்கூடாக நிலைநாட்டியவர்கள் அவர்கள். அவர்களுடைய வாழ்வின் எல்லா அம்சங்களிலும் - கலை, இலக்கியம், கலாசாரம் உட்படப் பாரிய மாற்றங்களை யுத்தம் கொண்டு வந்து சேர்ந்தது.

போராட்ட முனைகளிலேயே கலை நிகழ்ச்சிகளையும் பாடல் நிகழ்ச்சிகளையும் வியட்நாம் கலைஞர்கள் நிகழ்த்தினார்கள்; பிரங்கி மேடைகளிலும், சதுப்பு நிலங்களில் கட்டுமரங்களின் மீதும் அவர்களுடைய கலை நிகழ்ச்சிகள் இடம் பெற்றன.

வியட்நாமிய சிறு கதைகளும், நாவலும், கவிதையும் இத்தகைய அநுபவங்களுக்கூடாக வளர்ந்தன. எமது இன்றைய நிலையில் இவற்றை அறிந்திருத்தலும், மனப்பூர்வமாக இதனை உணர்வதும் உடனிகழ்வாக அமைகிறது. அண்மைக்காலத்தின் எமது கலாசார வெளிப்பாடுகள் நல்ல உதாரணங்களாகும். இந்நிலையில் 'சிறைகளின் குரல்' எனும் ஒரு வியட்நாமிய நெடுங்கதையின் மொழிபெயர்ப்பை நாம் வெளியிடுகிறோம்.

(இவ் வியட்நாமியக் கதை ஆங்கிலம் வழியாகத் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. ஆங்கிலத்தில், How An Intellectual Becomes A Revolutionary என்ற தலைப்பில் வெளியான இக்கதை, 'சித்தபுத்திரன்' என்பவரினால் தமிழாக்கம் செய்யப்பட்டு, 'ஓர் அறிவுஜீவி எப்படிப் புட்சியாளனாகிறான்' என்ற தலைப்பில், தமிழகத்திலிருந்து வெளிவந்த 'நீண்ட பயணம்' என்னும் சஞ்சிகையில் சில வருடங்கள் முன்பு பிரசுரமாயிற்று. 'சிறைகளின் குரல்' என்ற தலைப்பு எம்மால் இடப்பட்டது. -பதிப்பாளர்)

ஈழத்தில் கவிதை வெளிப்பாடுகள் உன்னதம் பெற்ற அளவு நாவல்களும் சிறுகதைகளும் வரவில்லை. விடுதலைப்போராட்ட அநுபவ வெளிப்பாடுகள் கவனத்தை ஈர்க்கும் வகையில் இன்னும் நாவல், சிறுகதை வடிவிற்குள் வரவில்லை என்றே சொல்லலாம்.

இவ்வாறான சூழலில் இக்கதை நிகரம் பெறுவது பயன்தரும் என்று நம்புகிறோம்.

நகுயன் ஷியூ ட்ரூஆங் எழுதிய இந் நெடுங்கதை ஒடுக்குமுறை அரசினால் கைது செய்யப்பட்டுச் சித்திரவதைப் படுத்தப்பட்டு பின்னர் கொலை செய்யப்படும் ஒரு விடுதலைப் போராளியைப் பற்றியதாகும். ஒரு அறிவுஜீவியை எவ்வகைப்பட்டாலும் ஒடுக்கம் அரசு விலைக்கு வாங்கிவிடலாம் என்று முயல்வதையும் அவன் எச்சந்தர்ப்பங்கிலும் தனது உறுதி தளராது தேசவிடுதலைக் குரலை உரத்து எழுப்புவதையும் இந்நெடுங்கதை சித்தரிக்கிறது.

இக்கதை நடைபெறும் சூழலும், பாக்கிரங்கனும், கதையின் கரீக்கரீ கியான முடிவும் எடுத்து அனுபவங்களையும் வாழ்க்கையையும் ஒக்கிருக்கின்றன என்பதை நாம் குறிப்பிட்டு உணர்ந்தத் தேவையில்லை. எனினும், இது போன்ற, இதனிலும் உயர்ந்த படைப்புகள் தமிழில் இடம் பெற வேண்டும் என்பதற்காக நாம் இவ் ஒப்பீட்டைச் சுட்டியாக வேண்டும்.

இந்நெடுங்கதையை வாசிக்கிற போது பிரெஞ்சு எழுத்தாளரும் தத்துவ வியலாளருமான ஜீன் போல் சாத்ரேயின் 'அறை' (The Room) எனும் கதையும் இது அவருடைய அந்தரங்கம் (Intimacy) எனும் சிறுகதைக் தொகுதியில் உள்ளது

அவருடைய 'நிழலில்லா மனிதர்கள்' (Men Without Shadows) எனும் நாடகமும் நினைவில் வரக்கூடும். இவ்விரு படைப்புகளிலும்கூட சிறையும்- கொடுமையும்- ஒரு விடுதலைப் போராட்டப் பின்னணியில் இடம்பெறுகின்றன. மனிதனின் முக்கியத்துவம், வாழ்வை மீட்பதன் இன்றியமையாமை, விடுதலை என்பன பற்றி இத்தகைய படைப்புகள், தாம் சித்திரிக்கும் அவலத்தினூடாக எதிர்மறையாக உணர்த்துகின்றன.

மொழி வேறாயினும்; இனம் வேறாயினும், கலாசாரப் பின்னணி வேறாயினும் ஒடுக்குபவர்கள்-ஒடுக்கப்படுபவர்கள் என்ற பிரிப்பில் எம்முடன் இணைகிற ஏராளம் மக்கள் உலகப் பரப்பில் எங்கெங்கெல்லாமோ உள்ளார்கள். அவர்களையும் இத்தகைய படைப்புகளுக்கூடாக நினைவு கொள்வோம்.

இந்த நெடுங்கதையில் ஒரு பாத்திரம் சொல்கிறது-

'தாய்நாடு உன்னை நம்புகிறது; உனது செயல்களில் பரிபூரண நம்பிக்கை கொண்டுள்ளது.'

இந்த நம்பிக்கையைக் காப்பாற்றுவோம்!

நகாக், தென் வியட்நாமின் ஒரு மாநில முதல்வரின் மகன். பிரான்ஸில் என்ஜினியரின் படிப்பை முடித்துவிட்டு, தாயகம் திரும்பும் நகாக், பிரெஞ்சு ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு யுத்தத்தில் பங்கு கொள்கிறான். பிரெஞ்சு காலனியாதிக்கம் அவனைக் கைது செய்தபோது, தான் ஒரு ஆரம்பப்பள்ளி ஆசிரியர் என்று மட்டும் சொல்கிறான். சிறையில் விநியோகிக்கப்படும் உணவின் கரத்தை அதிகப்படுத்தவேண்டி, கைதிகள் ஒன்றுபட்டு போராடும்போது, ஒரு முாட்டுக் கைதியின் ஆத்திரத்தைத் தூண்டும் கலகத்தால், நகாக் யார் என்பது வெளிப்படுகிறது. நகாக்கின் தோழன் மேற்கொண்டு சொல்கிறான்.

“கடைசியில் நாணும் நகாக்கும்” எதை நினைத்துப் பயங்கோமோ அது நடந்தே விட்டது. இன்று காலை யில் ஹெயில் வார்டனின் ஆபீசில் ஏதோ அசாதாரணமான சூழல் நிலவியது.

பெசாரியும் சுகாணும் ஆயுதம் தரித்த காவலரோடு எங்கள் அறைகளுக்குப் பக்கத்தில் வந்தனர். இரும்புக் கம்பிகளுக்கு வெளியே நின்றவாறு பெசாரி குரைத்தான்.

“உங்களில் நுகயன் வான் குயன் யார்?” அப்போது, நகாக் தாழ்வாரத்தின் ஓரத்தில் அமர்ந்து சக கைதிக்கு முடிவெட்டிக் கொண்டிருந்தான். ஒரு சிறிய தகரத்துண்டை இரவு முழுவதும் தேய்த்து முடிவெட்டும் அளவுக்குப் பதமாகி வைத்திருந்தான்.

நகாக் முடிவெட்டுவதை நிறுத்திவிட்டு நிமிர்ந்தான். நாங்கள் கேள்விக்குறியேராமல் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டோம்.

அந்த அழைப்பை மற்றக் கைதிகள் அவனுக்கு உணர்த்தினர். அவன் ஒரு கணம் அமைதியாயிருந்து விட்டு, முடிவெட்டுதலைத் தொடர்ந்தவாறே சொன்னான்.

“நான் பிறகு வருகிறேன். என் பணியை முடிக்க வேண்டும்.”

முடிவெட்டிக்கொண்ட கைதி முணுமுணுத்தான். “இப்போதே போவது நல்லது; இல்லாவிட்டால் நீ அடிக்கப்படுவாய்.”

“ஒரு நிமிஷம்..” நகாக் அமைதியோடு கூறினான். பெசாரி தனது அலுவலகத்தின் முதல் மாடியில் நகாக்கை விசாரிக்கக் காத்திருந்தான்.

“இங்கே உட்காரலாம்” என்று நாற்காலியைக் காட்டியவாறே கேட்டான், “உங்கள் வயது என்ன?”

“முப்பது”

“உங்கள் மனைவி சௌக்கியமாக இருக்கிறாரா?”

“நன்றி, சரி”

“நீங்கள் பிரான்ஸில் எப்போது பட்டம் பெற்றீர்கள்?”

“இல்லை ... நான் உயர்நிலைப்படிப்போடு சரி.” பெசாரி சிரித்தான்.

“இங்கே பாருங்கள்.” சுவானிடம் சொன்னான்! “நான் சொன்னேன் அல்லவா, இவர் ரொம்பவும் அழுத்தக்காரர்.”

பின், நகாக்கிடம் திரும்பி லாலகமாகப் பேசினான்.

“மிஸ்டர் நகாக், நீங்கள் நன்றாகத்தான் நடிக்
கிறீர்கள். மோசமில்லை, பாரீஸில் அடிக்கடி தியேட்
டர்ப் பக்கம் போய்ப் பழக்கம் இருக்கிறதல்லவா? ஆனால்
ஒரு நாடகம் மோசமான நிலைக்குப் போன பின்னால்,
திறமையுள்ள நடிகன்கூட காப்பாற்ற முடியாது. அப்ப
டித்தானே மிஸ்டர் சுவான்! உங்களைப்பற்றி எனக்கு
நன்றாகத் தெரியும் மிஸ்டர் நகாக். உங்கள் அப்பா
வைத் தெரியும்; உங்கள் மனைவியை, மாமனாரைக்
கூடத் தெரியும். உண்மையாகச் சொன்னால் உங்களைப்
பற்றி எல்லாம் அறிவேன்.”

அதைக்கொடர்ந்து சுவான் அரம்பித்தான்.
“ஆமாம்.. எல்லாமே நீங்கள் எதிர்ப்பியக்கத்தைப்
பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள் என்பதும் நாம் பூ எதிர்ப்
பியக்கத்தின் நிர்வாகக்குழு உறுப்பினர்களோடு தங்க
ளுக்குள்ள கருத்து வேறுபாட்டையும் அறிவோம்.”

“நீங்கள் எதைப்பற்றிப் பேசுகிறீர்கள் என்று
எனக்குத் தெரியவில்லை.”

நகாக் ஏதும் தெரியாதவனாக நடிக்ந்துக்கொண்
டிருந்தான். ஆனால் அதை நீண்ட நேரத்திற்கு நீடிக்க
முடியாது என்பதும் அவனுக்குத் தெரிந்தது.

“ஓர் அறிவுஜீவியான கங்களைப் போன்றவர்க
ளுடன்” பெசாரி தொடர்ந்தான். “எதிர்ப்பியக்கத்தில்
முக்கியமானவராக இருக்கும் தங்கள் பேரில் நாங்கள்
பாமர மக்களிடம் மேற்கொள்ளும் நடவடிக்கைகளைப்
பிரயோகிக்க மாட்டோம். முதலாவதாக நாம் பல
பிரச்சினைகள் குறித்து விவாதிக்க வேண்டும். உங்களுக்
குத் தெரிந்திருக்கலாம் பிரான்ஸ் இந்த புத்தத்தை
விரும்பவில்லை. அதைக் கூடிய சீக்கிரத்தில் ஒரு முடிவுக்
குக் கொண்டுவரவே விரும்புகிறோம். காலத்தை வீணாக்
காமல் இருக்கவே நான் சில சாட்சிகளை அழைக்க
இருக்கிறேன். மேலும் நீங்கள் சுயமரியாதை கொண்

டவராக இருப்பதினால் ஒருமாதகாலமாக கிராம ஆசிரியராக நீங்கள் நடித்துக்கொண்டிருக்கும் நாடகத்தை முடித்துக் கொள்வீர்கள் என்று நம்புகிறேன். என் வாழ்வில் நான் பயங்கர குற்றம் புரியாமல் தடுத்த கடவுளுக்கு நன்றி சொல்லவேண்டும். ஒரு நிமிஷம் நினைத்துப் பாருங்கள். நான் இன்னேரம் ஒரு என்ஜினியரை—எதிர்ப்பியக்கக் குழுவின் உறுப்பினரைச் சுட்டு கண்டதுண்டமாக வெட்டி ஆற்றோரத்தில் வீசி எறிந்திருப்பேன். முக்கியத்துவமற்ற மக்களை நாங்கள் இப்படித்தான் செய்வோம்.”

இந்த வீச்சோடு பெசாரி அடுத்த அறையில் காத்திருந்த ஆண், பெண் இருவரையும் அழைத்தான். அந்தப் பெண் நீகா.

அவளது தோற்றம் நகாக்கின் சந்தேகத்தை உறுதிப்படுத்தியது. கறுப்பு பைஜாமாவை விட்டு இப்போது விண் நீலவண்ணத்தில் ஸ்கேர்ட் போட்டிருந்தான். தணிந்த ஐக்கெட்டில் நீளமான கொலரும் குதிகால் செருப்பும் அவளை எடுப்பாகக் காட்டின.

“இவள் முன்னாள் செல்வி நீகா; இப்போது திருமதி நீகான். இவர் மிஸ்டர் நீகான். தென் வியட்நாமின் பாதுகாப்புப் பிரிவில் முதல்நிலை துப்பறிவாளர்.

நீகா சாயம் பூசிய உதட்டில் சிரிப்பைத் தட்டிக்கொண்டு சொன்னாள்,

“எங்களை அறிமுகப்படுத்த வேண்டியதில்லை; நாங்கள் ஏற்கனவே அறிமுகமானவர்கள்.” நீகான் கை நீட்டினான். நகாக் அசையவில்லை. மிஸ்டர் நகாக் சிறிது வெற்றி பெற்றார்.

பெசாரி நிதானம் இழக்காமல், “எல்லாம் ஒரு நிமிஷத்தில் நடந்துவிட்டது இல்லையா...? ஆனால் இப்

போது நான் இங்கிருந்து போகிறேன். திருமதி நீகான் நம் சார்பில் மிஸ்டர் நகாக்கிடம் பேசட்டும்.

பெசாரியும் மற்ற இருவரும் எழுந்தனர். “இந்த ஊமை நாடகம் தேவையில்லை மிஸ்டர் பெசாரி” என்று கூறிய நகாக், “நான் எதைப்பற்றியும் இடையில் எந்த தாகரும் இல்லாமல் விவாதம் தேவையான பட்சத்தில் உங்களோடு விவாதிக்கத் தயார்.”

“என்ன களர்ந்து விட்டீர்கள் மிஸ்டர் நகாக்? உண்மையில் எங்களுக்கு வெவியே சில வேலைகள் இருக்கின்றன. இதை வீடுபோல பாவித்துக்கொள்ளுங்கள்.”

பெசாரியும் மற்றவரும் அறையைவிட்டு வெவியே போகும்போது கதவைச் சாக்கிச்சொண்டு போனார்கள்.

நீகா உட்கார்ந்தாள். கைப்பையைத் திறந்து சிறிய கண்ணாடி எடுத்து, தனது மயிரிமைகளைச் சரிப்படுத்தினாள், நகனிரல்களில் பூசிய வண்ணக்கைக் காயவைத்தாள், தனது சிறிய விரலால் உதட்டில் செவ்வண்ணத்தை தடவிக்கொடுத்தாள்.

அவளது அபாச நிலை நகாக்கை கோபமூட்டியது. அவன் உறுதியாகச் சொன்னான், “நிறுத்து உன் விளையாட்டை! அட மடச்சீ! உன்னைவிட யுக்திமிக்க பெண்களை ஆயிரக்கணக்கில் அறிவேன்.”

நீகா அவனைப் பக்கவாட்டில் பார்த்துச் சிரித்தவாறு குறிப்பாகச் சொன்னான்; “என்னை ஒரு விளை மார்தாகத்தானே எடுத்துக்கொண்டீர்கள்?”

“அந்தத் தொழில் செய்கிறவர்களைக் கேவலப்படுத்தாதே!” “என்னிடம் அமைதியோடு உங்களால் பேசமுடியாதா?” ஒருகணம் சலனமின்றி இருந்து

விட்டு தொடர்ந்தான். “நான் மோசக்காரி என்று உங்கள் எண்ணம். ஆனால் நான் நீகானுக்குப் பெரிதும் நன்றி செலுத்துகிறேன். அவர் என்னிடம் வெகுவாக அன்பாயிருக்கிறார். அவர் எனக்காக என்ன செய்தார் என்பதை நான் சொல்லட்டுமா?”

“அது போதும்! நான் ஒவ்வொன்றையும் அறிவேன். நான் இப்போது பிரான்ஸின் இரகசிய உளவுப் பிரிவின் உறுப்பினரோடு பேசிக்கொண்டிருக்கிறேன். பதிதாக நியமிக்கப்பட்ட ஏஜன்ட்” அவன் எதையோ நினைவு படுத்திக்கொண்டு பேச சைத் தொடர்ந்தான். ஒரு வேளை நான் நினைக்கும் காலத்திற்கு முன்னாலேயே இங்கப் பணியில் இருந்திருக்கலாம். எப்படியிருந்தாலும் உன் எஜமானர்களோடு பேசவே நான் விரும்புகிறேன்.”

நகரக் மேஜையின் அப்புறமாய் திரும்பி, செய்தித்தாள் ஒன்றில் கவனம் செலுத்தினான்.

“நீங்கள் கேட்கப் பிரியப்படவில்லை: என்னைச் சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை. நாங்கள் இங்கே வந்த பின்னால், நான் விசாரணை அறைக்கு கொண்டு போகப்பட்டேன். அவர்கள் என் உடைகளைக் கழட்டி விடும்படி கூறினர். நான் வெட்கக்தால் உடல் குன்றிப் போனாலும், அவர்களின் உத்தாவுகளுக்கீழ்ப்படிந்தேன். என் தேகத்தைப்பற்றி விவாதித்தார்கள். படுத்த நிலையில் என்னைக் கட்டிப்போட்டு, கற்பழிக்க ஆயத்தமான நேரத்தில் நீகான் வந்தார். அவர்களைத் திட்டினார். என் கட்டுகளை அவிழ்த்து விடும்படி சொன்னார். நான் என் உடைகளை உடுத்துக் கொண்டேன். அவர் என்னைக் காப்பாற்றினார். அவர் அங்கேயே வைத்து என்னைத் திருமணம் புரிந்து கொண்டார். நாங்கள் இருவரும் இருமாத காலம் தேனிலவு சென்றோம்.”

நகாக் தொடர்ந்து பத்திரிகையை படித்துக் கொண்டிருந்தான். அவள் ஆபாசமாக ஜோடித்தகதை அவனைச் சினத்திற்குள்ளாக்கியது. நீகா அவன் அருகில் அமர்ந்தான். அவன் பக்கமாய்ச் சாய்ந்து அவனை இழுத்தான்.

“நான் வேண்டுமா? எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்”
 நகாக் சட்டென்று எழுந்தான். ஒரு கணம் அவளை உற்றுப் பார்த்தான். பின் கதவருகே சென்றான். தாழ் போட்டான். ஜன்னல்களையும் சாத்தினான். அறைக்கள் இருட்டு காராளமாக வெளிப்பட்டது. நீகா லைட் சவிச்சைத் தேடிப்போட்டான். நகாக் முன்னால் நின்றுகொண்டிருந்தான். பற்களைக் கடித்தான். நரம்புகள் தெறித்தன. கண்கள் சிவப்பெறின. மூச்சுவிடும் சப்தம் தெளிவாகக் கேட்டது. நீகா கோபமூட்டுப்படி சிரித்தபடியே கன் ஜக்கட் பொத்தான்களை அவிழ்க் கத்தொடங்கினான்.

திடீரென நகாக் தன் கைகளால் அவள் கழுத்தைப்பற்றி இறுக்கத் தொடங்கினான்...

காலடிகள் கேட்டன...

“கதவைத் திற!”

நீகான் கதவைத் தட்டியவாறே கத்தினான். நகாக் கடித்தை மேலும் இறுக்கியவாறே அவளிடம் சொன்னான். “நீ மரணத்திலிருந்து தப்பமுடியாது. நீ எதற்கு இந்த நாடகம் அடினாய்... ம் ம் சொல்லாவிட்டால் பிணமாவாய் !”

“நானில்லை... நான் இரண்டாவது விசாரணைப் பிரிவின் ஏஜன்ட். எனது மேலதிகாரிகளின்கட்டளைப்படி இங்கே உங்களிடம் வந்தேன். நான் ஆரம்பத்தில் சொன்னதெல்லாம் பொய்தான். இன்று உங்களை என்

வலைக்குள் சிக்கவைத்து, ரகசியப் பிரிவின் வேலையை சுலபமாக்கவே அனுப்பப்பட்டேன். என்னை விட்டுவிடுங்கள்... என்நிலை உங்களுக்குத் தெரியும்...”

நகாக் கைகளை இளகவிட்டான். பெசாரி உன் மத்த குரலில் கூச்சலிட்டான்.

“மிஸ்டர் நகாக்! கதவைத் திற! அவளைக் கொல்லாதே!”

“இரக்கப்படுவதற்கு எந்த விதத்திலும் தகுந்த வளில்லை நீ, உன்னுடைய கேவலமான நடத்தை யால் விலைமகளைக் காட்டிலும் மோசமாக நடந்து கொண்டாய் ” என்று கூறி அவளை அறைந்து சீழே வீழ்த்தினான்.

“ஐயோ... என்னைக் காப்பாற்றுங்கள் ” என்று அலறினாள் அவள். நகாக் தாழைத் திறந்து விட்டு தன்னிடத்தில் வந்தமர்ந்து கொண்டான்.

பெசாரியும் மற்றவர்களும் உள்ளே நுழைந்தனர். நகாக் தெளிவான குரலில் சொன்னான். “இங்கே நீங்கள் ஷோ நடத்திக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்.” இது புத்திசாலித்தனமல்ல. நீங்கள் என்னிடமிருந்து எதையும் எதிர்பார்க்காதீர்கள். நீங்கள் வருத்தம் தெரிவிப்பதாலோ, அந்த வேஷக்காரியாக வந்த வேசியைத் திட்டுவதனாலேயோ... நான் எதையும் சொல்ல ஆரம்பிப்பேன் என்று எதிர்பார்க்காதீர்கள்.”

பெசாரி தயக்கத்தோடு மெல்லக் கேட்டான். “பின் எப்படி சொல்ல ஆரம்பிப்பீர்கள்?”

“சொல்ல வைக்க உங்களுக்கா வழி இல்லை. சொல்ல மறுத்தால் நாடகமாடுவதை விட்டு விட்டு இருட்டறைக்கு இழுத்துப் போவீர்கள்; கைகளைக் கட்ட

டிப் போட்டு கால்களை முடக்கிவிட்டு வழக்கம் போல் என்னையும் கவனிப்பீர்கள். இது தெரிந்ததுதானே?"

“அதை ஏன் நாங்கள் செய்ய வேண்டும்? நீங்கள் ஒரு அறிவாளி; பிரபலமான பிரமுகர்; புகழ்வாய்ந்த குடும்பத்தில் பிறந்தவர். பிரெஞ்சு அரசு உங்களைப்போன்ற மதிப்புள்ள மனிதரை மரியாதைக்குறைவாக நடத்துவதை ஒரு போதும் சகிக்காது.”

“போதும் - விஷயத்தை சுருக்கி முடிக்கவே நான் மேலும் பேசுகிறேன்; கேளுங்கள். என் பெயர் நகாக்; நான் எதிர்ப்பியக்கத்தைச் சேர்ந்தவன்தான்; அதன் கொள்கை இதுதான்: காலனி 'ஏகாதிபத்தியத்தை ஆயுத பலத்தால் எதிர்ப்பது. யுத்தகளத்தில் காலனி வாதிகளை அறித்து ஒழிப்பது. சுட்டோ, விஷமிட்டோ, கொல்வது உட்பட எல்லா வழிகளிலும் முயற்சித்து, இந்த மண்ணைவிட்டுத் துரத்துவது. இது நடந்தே தீரும். அதற்குள் நான் ஒன்றை எதிர்பார்க்கிறேன். யுத்தக் கைதிகளை எப்படி வைத்திருப்பது என்ற சர்வதேச சட்டத்தை நீங்கள் எப்படியெல்லாம் அவமானப்படுத்துகிறீர்கள்; ஆபாசப்படுத்துகிறீர்கள் என்பதையும் பார்க்கப்போகிறேன்.”

அவன் பேசுவதை உன்னிப்பாகக் கேட்ட பெசாரி சிரித்தபடி உறுமினான்...

“நான் ஒன்றைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லவேண்டும். உங்களைப் பற்றி ரொம்பவும் அதிகமாக நினைத்துக் கொள்கிறீர்கள். எதிர்ப்பியக்கத்தில் சில வருஷங்களே இருந்திருக்கிறீர்கள்- ஒரு பயிற்சியாளனின் தகுதியில் என்று சொன்னால் சரியாயிருக்கும்.”

“ரொம்பச் சரி! நான் பயிற்சியாளனின் தரத்தில் தான் இருந்தேன். ஆனால் எனது கொள்கைகளை அதற்காக விட்டு விடுவேன் என்று பொருளல்ல.”

“என்றாலும் - உங்களோடு பேசவே விரும்புகிறேன். நானே உங்களைக் கைப்பற்றியிருந்தாலும் உங்களோடு பேசியிருக்க மாட்டேன்.”

பெசாரி பரிசுசமாய்ச் சிரித்தான். “தூரதிஷ்டவசமாக நீங்கள் எங்களிடம் சிக்கியிருக்கிறீர்கள். ஒரு வேளை நாங்கள் எதிர்ப்பியக்கத்தை சேர்ந்தவர்களிடம் பிடிப்பட்டிருந்தாலும். எங்களோடு நீங்கள் பேசியிருக்க முடியாது. எங்களுக்குத் தெரியும் உமக்கு எந்த அதிகாரமும் இல்லை ஒரு பொம்மை அவ்வளவுதான்?”

நகாக் வியப்படைந்தான். பெசாரி உண்மையில் ஒரு மனோகத்துவ நிபுணன்தான். சில மாதங்களுக்கு முன்னால் அவன் இம்மாதிரி குத்திக் காட்டி கேலியாக பேசியிருந்தால் நகாக்கின் எதிர்வினைவு வேறாக இருந்திருக்கும். ஆனால் அவன் வெகுவாக பக்குவமாகியிருந்தான். அவன் பெசாரியின் தூண்டிலில் சிக்கவில்லை. அதனால் அவன் பதில் இதயத்தின் ஆழத்திலிருந்து வெளிவந்தது.

“மிஸ்டர் பெசாரி! உங்கள் தந்தை பிரெஞ்சு நாட்டுக்காரர். அம்மா வியட்நாமைச் சேர்ந்தவள். மிஸ்டர் சுவான் நீங்கள் பெயரிலாவது வியட்நாமியராக இருக்கிறீர்கள். ஒரு சுத்த பிரெஞ்சுக்காரனுக்கு எனது உணர்வுகள் புரியாமல் போகலாம். ஆனால் உங்கள் இருவராலும் புரிந்துகொள்ளாமல் இருக்க முடியாது. இருந்தபோதிலும், என்னைப் பற்றியும் என்னைப் போன்றோரையும், எமது தத்துவத்தையும். எமது அரசியலையும் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளாமல் மூட நம்பிக்கைகளோடு நெருங்குகிறீர்கள். பெசாரி, பேசும் போது அதிகாரம், பொம்மை என்றெல்லாம் வேண்டுமென்றே சொன்னார் - அதிகாரம் என்றால் ஒருவனைக் கைது செய்ய உத்தரவிடுவது என்று நினைக்கிறார் பெசாரி!”

பிரகாசம் பொருந்திய விழிகளோடு நகாக்
தொடர்ந்து பேசினான்.

“எனது அதிகாரம்- எதிர்ப்பியக்கத்தில் உள்ள
வர்களின் அதிகாரம் என்ன தெரியுமா? எமது மக்க
ளிடம் யாரெல்லாம் ரத்தக்கடன் பட்டிருக்கிறார்களோ
அவர்களைக் கண்டதும் சுட்டுக்கொல்வதுதான். எங்
கள் எல்லோருக்கும் அந்த அதிகாரம் இருக்கிறது.
எங்கள் தாய்நாடு எமக்குத் தந்திருப்பது இந்த உயர்ந்த
புனிதமான அதிகாரத்தைத்தான்! இதைப் பரீட்சித்
துப் பார்க்க ஆவலாயிருந்தால், இப்போது ஒரு துப்
பாக்கியை என்னிடம் கொடுத்துப் பாருங்கள்! வியட்
நாம் குடிமகன் அந்த அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்த
துவதில் தவறிழைக்கிறானே இல்லையா என்பதை இப்
போகே தெரிந்துகொள்வீர்கள்.”

துப்பாக்கியை விடவும் பயங்கரமான தோற்றம்
தந்த நகாக்கின் விழிகளை, நேருக்குநேர் பார்க்காமல்
பெசாரியும் சுவானும் தவிர்த்தனர்.

நேராக நின்ற நகாக் பெருமையோடு கூறினான்:
“நாங்கள் எங்கள் சுயபிரக்கையோடு செயல்புரிசி
றோம். ஆனால் பொம்மைகள் எக்கிரங்களைப் போல
செயல்புரியும் நீகா, உங்களுடைய பொம்மை. நீங்
களோ, உங்கள் மேலதிகாரிகளின் பொம்மைகள். நீங்
கள் எல்லோரும் பணத்தின் பொம்மைகள். மிகவும்
கேவலமான பொம்மைகள். நான் அதிகமாகவே பேசி
விட்டேன். அதோடு நான் சரியான மனிதர்களோடு
பேசிக்கொண்டிருக்கவில்லை என்பதையும் உணர்கிறேன்.
நான் என்ன சொல்கிறேன் என்பதை உங்களால்
புரிந்துகொள்ளமுடியாது. ஆனால் ஒன்றைத் தெரிந்து
கொள்ளுங்கள். நீங்கள் என்ன சொல்ல விரும்புகிறீர்
கள் என்பதை நான் புரிந்துகொண்டேன். நான் எதிர்ப்
பியக்கத் தோழர்களோடு மாறுபட்டு நிற்கிறேன் என்

பதை சுவான் குறிப்பிட்டார். நான் அதை மறைக்க விரும்பவில்லை. மாறுபாடு எதில் என்றால், எதிரிகளை எப்படி வீழ்த்தலாம் என்பதில்தான். ஆனால் எதிரிகளை ஒழிப்பது என்ற பொதுக் கருத்தில் எம்மிடையே எந்த முரண்பாடும் இல்லை. ஆகவே இதைக் குறிப்பிடுவதால் எனக்குள் கோபத்தை விதைத்து விடலாம் என்று நீங்கள் நினைப்பதில் பயனில்லை.”

பெசாரி இப்படியொரு வினாவை எதிர்பார்க்க வில்லை. மிக அமைதியோடு பேசினான்.

“மிஸ்டர் நகாக், உணர்ச்சிவசப்படாதீர்கள்! நீங்கள் ஒரு கொம்யூனிஸ்டாக இல்லாமலிருந்தும், அவர்களை விடவும் வெறியராக இருப்பதைக் கண்டு நான் ரொம்பவும் ஆச்சரியப்படுகிறேன்.”

நகாக் திரும்பவும் தலை உயர்த்தியவாறு சொன்னான்:

“உண்மை. கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் இன்னும் நான் உறுப்பினர் ஆகவில்லை என்பது சரிதான். நீங்கள் விரும்பினால், ‘வெறியன்’ என்ற வார்த்தையைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். ஒரு வெறியன் ஏதாவது தொன்றில் நம்பிக்கையோடிருப்பான். ஆனால் உங்களைப் போன்றவர்களோ...?”

நகாக் அந்த வாக்கியத்தை முடிக்காமலேயே எழுந்தான்.

பெசாரி கடைசி முயற்சியில் இறங்கினான்: “உங்கள் தந்தை ஒரு மதகுரு. மதத்திற்கும் கொம்யூனிஸ்திற்கும் இடையில் எந்த முரண்பாட்டையும் நீங்கள் பார்க்கவில்லையா?”

“என் தந்தையே அதைப்பற்றி எண்ணாதபோது நான் ஏன் எண்ணவேண்டும்?”

இந்த நேரத்தில் அலுவலக வேலையாள் பெசாரியின் சங்கடமான நிலையிலிருந்து அவனைக் காப்பாற்ற வந்தான்.

“சார்! பொதுப்பணித்துறைத் தலைவரும் வக்கீல் பாவ்வும் வந்துள்ளனர்.”

பெசாரி, தன்னை விடுவித்துக்கொண்டவனாக, “அப்படியா.. நல்லது! அவர்களை அழைத்து வா!”

வேலையாள் வெளியே சென்றதும் நகாக்கிடம் கூறினான். “ஜெனரல் நகுயன் வான் சுவான் நீங்கள் இங்கிருப்பதை அறிந்து உங்களைச் சந்திக்க தமது பிரதி நிதிகளை அனுப்பியுள்ளார். நான் பிரெஞ்சு அரசாங்கத்திற்குப் பணி செய்பவன். ஆனால் அந்த இருவரும் வியட்நாம் அரசாங்கத்தின் சார்பாளர்கள். ஆக, நீங்கள் ஒருவரை ஒருவர் நன்றாக புரிந்துகொள்வீர்கள் என்று நம்புகிறேன்.”

“நீங்கள் யாரை விரும்புகிறீர்களோ அவர்கள் இங்கே வரட்டும். ஆனால் நான் இதைச் சொல்லிவிடுகிறேன். எதிர்ப்பியக்க அரசாங்கத்தைத்தவிர எவரும் வியட்நாம் மக்களின் சார்பில் பேசமுடியாது. நான் அந்த அரசாங்கத்தின் பிரதிநிதியாக இங்கே இருக்கிறேன்.”

பெசாரிக்கும் பெருமூச்சு வந்தது. அநேகமாக நகாக்கின் வெளிப்படையான எதிர்ப்பைக்கண்டு ஏமாற்றம் அடைந்து விட்டான். இந்த விஷயத்தில் வெற்றி பெற்றிருந்தால்.. மேலதிகாரிகளிடமிருந்து பெறவேண்டிய பரிசுகளை நினைத்துப் பார்த்தான்.

டேன், பாவ் உள்ளே வந்தனர். இருவரும் நன்றாக உடுத்தியிருந்தனர். பாவ், நகாக்கின் பள்ளிக்கூட சகா. பிரான்ஸில் இருவரும் நெருக்கமான நண்பர்கள்.

டேன், இப்போது நகாக்கின் தந்தையின் கீழ் உள்ள பகுதியில் அதிகாரியாக பணியாற்றிக்கொண்டிருக்கிறான். பிரெஞ்சு அதிகாரத்தினரின் உள்நோக்கு என்ன என்பது நகாக்குத் தெளிவாகத் தெரிகிறது. பெண்ணின் மோகத்தால் என்னைப் பிடிக்க முயன்று தோற்றதும், எனது எதிர்ப்பியக்கத் தோழர்களுடன் எனது உறவைத் துண்டிக்கச் செய்த முயற்சியும் தோற்கவே, இப்போது புதிய தந்திரத்தைப் பயன்படுத்தி எனது நண்பர்கள், மதம், குடும்ப ஈடுபாடு இவற்றைக்காட்டி என்னை வீழ்த்தப் பார்க்கிறார்கள்.

டேன், பால் இருவரும் நகாக்கைக் கண்டதும் பெரிய பரபரப்ப அடைந்தனர். பால், வியப்படன் “என்ன இது? இந்த இடத்தில் உன்னைச் சந்திப்பேன் என்று சிறிதும் எதிர்பார்க்கவில்லை நான்.”

அவன் கைகளை நீட்டினான் நகாக் அசையவில்லை. “நான் இங்கே ஒரு கைகி. இதைத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள்” என்று இறுக்கம் குலையாமல் பேசத் தொடங்கினான். நான் எதிர்ப்பியக்கத்தில் இருக்கிறேன். ஆனால் சில கட்டாயங்களின் பேரிலும் இருக்கிறேன். தயவு செய்து சொல்லுங்கள். எந்த அடிப்படையில் நீங்கள் இங்கே வந்தீர்கள்?”

“நீ .. பிரச்சினையை மேலும் சிக்கலாக்குகிறாய்...” என்று மறுத்தபடி பால் சொன்னான். “நான் உள் பாவ்வாக, உன் பழைய பள்ளிக்கூடச் சகாவாக வந்திருக்கிறேன். வேறு எந்த அடிப்படையிலும் அல்ல.”

நகாக் எந்தவிதத் தயக்கமும் இல்லாமல் கை நீட்டினான். பால் விருப்பத்துடன் கை குலுக்கினான் வேகமாக.

“எம் பகுதித் தலைவரான உங்கள் அப்பாவின் கீழ்

வேலை பார்க்கிறவன் நான். அந்த அடிப்படையில் வந்திருக்கிறேன்.” டேன் கூறினான்.

அவனோடும் நகாக் கைகுலுக்கினான். பெசாரியும் சுவானும் எழுந்தனர்.

“நாங்கள் இப்போது வெளியே போகிறோம். எங்கள் பணி முடிந்துவிட்டது. எல்லாமும் இப்போது உங்களைச் சார்ந்துள்ளது. மிஸ்டர் நகாக் இப்போதைய கம் நிலையிலிருந்து மாற தகுந்தபடி நடந்து கொள்வார் என்று நம்புகிறேன்.”

“உங்கள் பணி எந்த விதத்திலும் முடியவில்லை.” மறித்துப் பேசத் தொடங்கினான் நகாக். “ஒரு வியட்டின் கைதியோடு அவ்வளவு சீக்கிரம் முடிவு கண்டு விட முடியுமா? என்னைப் பொறுத்தவரை, நான் எந்தற்போதைய நிலையை முழுக்கப் புரிந்துகொண்டுள்ளேன் என்பது பெசாரிக்கும் புரியும். உண்மையாக, இந்த நிலையில் நான் திருப்தியாகவே இருக்கிறேன். பாவ்வும், டேனும் இங்கே உங்களுக்கு உதவியாக என்னிடம் நிச்சயம் பேசி எனக்குச் சில நன்மைகள் செய்ய வந்துள்ளனர். அவர்களும் உங்களைத்தொடர்ந்து வருவார்கள்.”

பெசாரியின் திரைமூடிய அச்சுறுத்தலுக்குப் பதிலாகவும் புதிதாக வந்தவர்களுக்கு எச்சரிக்கையாகவும் பதில் கூறினான் நகாக்.

“உன்னைப் பார்த்தால் சரியாக ஒன்றும் சாப்பிடாதவனாகப் படுகிறது. ஏதேனும் வரவழைக்கிறேன்.”

“வேண்டாம்... இப்போதுதான் சாப்பிட்டேன்.”

“ஏதேனும் அருந்தலாம் அல்லவா? என்ன விரும்புகிறாய்?”

“நான் குடிப்பதில்லை!”

“நீ நன்றாகக் குடிப்பவனாயிற்றே!”

“இப்போது வித்தியாசமுண்டு”

“ஓ...! வையின் கிடைக்காத காலங்களில் நீ குடிப்பதையே விட்டுவிட்டது இப்போது ஞாபகத்துக்கு வருகிறது.”

“வையின் கிடைக்காததால் அல்ல; நான் முடிக்க விரும்பாததால் தான்.”

“சரி ஒரேஞ்சு கிரஸாவது சொல்கிறேன்.”

மீண்டும் மறுப்பதற்குத் தேவையில்லை என்பதினால் தலையசைத்தான்.

“இங்கே எப்படி நடத்துகின்றனர்?” டேன் கேட்டான்.

“அது முக்கியமில்லை.”

“எம் பகுதித் தலைவர், நீங்கள் கைதான விஷயத்தை அறிவாரா?”

“அறிந்திருக்கலாம்; அறியாமலும் இருக்கலாம்.”

“நான் அவரிடம் தெரிவிக்க வேண்டும்” என்று விரும்புகிறீர்களா?

நகாக்கின் பதில் ரத்தினச் சுருக்கமாக இருந்தது.

“மிஸ்டர் பெசாரியைக் கேட்பது நல்லது.”

பாவ் அந்தச் சூழலை விரயமாக்காமல் முயற்சித்தான்.

“நகாக், இப்போது நாம் பேசலாமா?”

“நான் தயார்.”

“நாங்கள் இருவரும் சொந்தமாகவும், அரசாங்க விஷயமாகவும் பேச வந்தோம். இதுதான் எங்கள் அடிப்படை. நான் உன் நண்பன்; மிஸ்டர் டேன் உங்கள் அப்பாவின் கீழ் பணி செய்பவர். இது நமது சொந்த அடிப்படை. அரசாங்க விஷயம் என்ற அடிப்படையில் பார்த்தால் ஜெனரல் நகயன் வான் சுவானின் தனித் தூதர்களாகவும் வந்துள்ளோம். உனக்குத் தெரியும் ஒப்பந்தப்படி பிரான்ஸ் வியற்றாமிற்கு பூரண சுதந்திரம் கொடுக்கப்பட்டது. அரசின் தலைமை ஜெனரல் நகயன் வான் சுவானை சுதந்திர அரசின் முதல் பிரதமராக நியமித்துள்ளது. தென் வியட்நாமுக்கு மட்டுமல்ல; வியட்நாம் முழுமைக்கும். இந்த முக்கியமான விஷயத்தைக் குறித்து நாம் நமது கருத்துக்களைப் பரிமாறிக் கொள்ளலாம் என்று நினைக்கிறேன். நீ என்ன எண்ணுகிறாய்?”

பாள் தனது சப்தத்திலேயே பயமுறுத்தினான்; நகாக் சற்றாமன் இருவரும் தொடர்ந்து குலுக்கிய தனது கைகளைத் துடைத்துக்கொண்டான்.

“வேறு ஏதாவது சொல்லவேண்டுமா? விளக்கமாகச் சொல்லுங்கள்.”

“ஜெனரல் முதல் அமைச்சரவை தேசிய ஒருமைப்பாட்டை பிரதிபலிக்கும் வகையில் அமையவேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறார். அதனால் அவர் தங்களையும் அமைச்சரவையில் சேர்க்க அழைக்கிறார். நீங்கள் கீழ்க்கண்ட மூன்று துறைகளில் பிடித்த துறையைத் தேர்ந்தெடுங்கள். செய்தித்தொடர்பு மற்றும் பொதுப்பணித் துறை, சமூகநலத்துறை அல்லது பாதுகாப்புத்துறை. நீங்களும் ஒரு அமைச்சராக வேண்டும்...”

“உங்கள் அரசாங்கம் தேசீய கீதமாக எதைத் தேர்ந்தெடுக்கிறது?”

நகாக்கின் கேள்வி, பாவ் கூறிய விஷயத்திற்கு எந்த விதத்தில் தொடர்பு என்று தெரியாவிட்டாலும், அவன் தனது பழைய நிலையிலிருந்து மாறி சகஜ நிலைக்கு வந்துவிட்டதாகக் கருதிய பாவ், உற்சாகத்தோடு கூறினான்...

“ஓ...! எழுதுகிறவர்கள் புதியதைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்வார்கள். அல்லது புதிதாகவே எழுதிக் கொள்வார்கள்.”

“நீங்கள் பிரபலமான கீதத்தையே தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ளலாமே” எனக்கு இருபற்று உண்டு. என் கேசத்தின் மீதும் பாரிஸின் மீதும் இந்த கீதம் உங்களை அப்படியே பிரதிபலிக்கும்.

பாவ் ஏமாற்றமடைந்தான்.

“நீ இப்போதும் கெலியாகப் பார்க்கிறாய். எப்படியானாலும் அதுபற்றி விரிவாகப் பேசலாம். முக்கியமான பிரச்சனைகளில் உன் கருத்துக்களை எதிர்பார்க்கிறோம்... வியட்மின் அரசாங்கம் ஒரு கற்பனைத் தோற்றம்.”

நகாக் கால்களைத் தரை மீதடித்தான். “என்னைத் தொட்டுப் பார்! நான் பிசாசு அல்லவே! நான்கு வருஷ யுத்தத்திற்குப் பிறகும் பிரான்ஸால் அழிக்க முடியாத அரசாங்கம், பல பிரெஞ் அமைச்சரவைகளின் வீழ்ச்சிக்குக் காரணமாயிருந்த அரசாங்கமாக கற்பனைத் தோற்றமான அரசாங்கம்? உன்னைப் போன்ற மனிதர்கள் எப்படி இந்த முட்டாள்தனத்தை நம்ப முடிகிறது.”

“எல்லாம் சரி! எதிர்ப்பியக்க அரசை ஒத்துக் கொள்வோம். ஆனால் அது கொம்யூனிஸ்ட் வழியில் அல்லவா செல்கிறது?”

“எந்த வழியை விரும்புகிறாய் நீ?”

“ஒரு தேசிய வழி...” பதிலளித்த பால் சங்கடமான நிலையில் இருந்தான்.

நகரக் உரக்கச் சிரித்தான்.

“உங்களது தேசிய அரசாங்கம் பிரான்சுக்காக பணி புரிகிறது. எதிர்ப்பியக்க அரசும் பிரான்சுக்கு அடிபணிய வேண்டும் என்பது உங்கள் எண்ணமா? இப்பொழுது எனக்குச் சொல். வியட்நாமியரின் தேசப் பற்றை நீ எவ்வாறு புரிந்துவைத்திருக்கிறாய்?”

டேன், பால்வைக் காப்பாற்ற முன் வந்தான். “ஆனால் சுதந்திரத்தை அடைய பல வழிகளண்டு. எதிர்ப்பியக்கம் பிரான்சுக்கு எதிராகப் போர் புரிகிறது. நாங்கள் அவர்களோடு தேசிய சுதந்திரத்திற்காகப் போர் நடத்துகிறோம். ஆக, ஒரு முடிவைப் பல வழிகளில் சென்றடைகிறோம்.”

நகரக் மீண்டும் சிரித்தான். அவன் சிரிப்பு அந்த அறைச் சுவர்களில் பட்டு எதிரொலிக்கிறது. அந்த எதிரொலி போர்க்களத்தில் ட்ரம் எழுப்பும் மறு ஒலி போல் இருந்தது.

“சுதந்திரத்திற்காகப் போராடுவதும் விபச்சாரத்தில் ஈடுபடுவதும் இருவேறான சங்கதிகள். ஆனால், ஒருவருக்குப் பலவசையான விபச்சாரவழிகள் இருக்கலாம்: ஆனால் சுதந்திரத்தை மீண்டும் நிலை நிறுத்துவதற்கு ஒரே ஒரு வழிதான் உண்டு. சுதந்திரத்தைப் பெற்றுவிட்டதாக நீங்கள் சொல்லிக் கொள்ளலாம்.

ஏதும் உண்மையான அதிகாரம் இருப்பதாக உணர்
கிறீர்களா?

“ரொம்பவும் கடுமையாகப் பேசாதே! ஆமாம்;
நாங்கள் அதிகாரம் பெற்றிருக்கிறோம். உன்னைப் பார்க்க
வந்திருப்பதே நாங்கள் திரும்பவும் அதிகாரத்தைப்
பெற்றிருக்கிறோம் என்பதைக் காட்டுகிறது.”

நகாக் தன்னோடு உரையாடிக் கொண்டிருப்ப
வர்க்காகப் பரிதாபப்பட்டான்.

“ரொம்பச் சரி, நான் உங்களை நம்புகிறேன்.
வேறென்ன?”

“இப்போதே என்னை விட்டுவிடும்படி பெசாரியை
உத்திரவிடச் சொல்லுங்கள். அப்போது தான் நான்
உங்கள் அமைச்சரவையில் சேர்வது பற்றி யோசிக்க
முடியும். நான் இங்கிருந்த எதிர்ப்பியக்க எல்லைக்குள்
சென்று வியட்நாம் அரசுக்கு இதுபற்றி அறிவிக்க
வேண்டும்.”

இதைக் கேட்டதும் இருவருக்கும் மூச்சடைத்
துப் போயிற்று.

“நான் மீண்டும் தமாஷ் செய்கிறேன் என்று
நீங்கள் எண்ணலாம்...” நகாக் தொடர்ந்தான். “நீங்
கள் சுதந்திரமானவர்கள் என்று உண்மையாக நம்ப
வில்லை. கவனித்துக் கொண்டிருங்கள். பெசாரி தன்
அலுமாரியிலேயே உங்களை வைத்திருக்கிறான். இப்போ
தைய இந்தச் சூழ்நிலையிலுங்கூட, ஒரு கைதியாக
இருக்கும் நான், உங்கள் இருவரைக் காட்டிலும் அதிக
சுதந்திரமானவனாக இருக்கிறேன்.”

சிலநொடிகள் அமைதியாகக் கழிந்ததும் நகாக்
அவர்களிடம், “உங்கள் இருவரோடும் பேச வேறு விஷ

யம் இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. நான் உங்களை விட்டு என் அறைக்குத் திரும்ப வேண்டும்.”

ஃ ஃ ஃ

நடுவில் ஐந்திபதி ஹொசியின்னின் 59வது பிறந்த நாள் வந்தது. சக கைதிகள் அனைவரும் தம் தலைவரின் வாழ்க்கை, அவரது போராட்ட குணம்சங்கள் பற்றி விவரித்துச் சொல்லும்படி நகாக்கிடம் கேட்டுக்கொண்டார்கள்.

மாலே ஏழுமணியளவில் அறை எண் 7க்கு அருகில் கூடினர். அங்குதான் நூறுபேர் கூடும் அளவிற்கு இடம் இருந்தது. மற்றவர்கள் தாழ்வாரத்தில் நின்றனர். நகாக் பேசும்போது கைதட்டுவதோ, முழக்கமிடுவதோ வேண்டாம் என்று தீர்மானித்தனர். அப்படிச் செய்வதில் ஏற்படும் மிருகத்தனமான தாக்குதல்களைத் தவிர்க்கவே அவ்வாறு தீர்மானித்தனர். தத்தமது அறைகளிலிருந்து வெளியேற முடியாதவர்கள் தம் காதுகளைக் கொடுத்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

நகாக் பேசத் தொடங்கினான்:

“தோழர்களே! நமது ஐந்திபதி ஹொசியின்னின் பிறந்தநாளை இந்தச் சிறைக்குள் கொண்டாக் கூடியுள்ளோம். நாடு முழுதும் உள்ள நமது தோழர்கள் அதிஷ்டசாலிகள். அவர்கள் இப்போது நமது தலைவரின் பிறந்தநாளை உற்சாகத்தோடு பாடியும் ஆடியும் கொண்டாடிக் கொண்டிருப்பார்கள். இந்த மகத்தான நாளில் நமது தேசத் தலைவருக்கு மேலும் ஓராண்டு கூடுகிறது. அதே நேரத்தில் நமது தாய் நாட்டிற்கு ஒரு வருஷ பலம் கூடக்கிடைக்கிறது. நாம் நாடு முழுதுமுள்ள நமது சகாக்களுக்குச் சொல்லிக் கொள்கிறோம்; எங்களுக்கு என்ன நேர்ந்தாலும் எமது

தாய் நாட்டை நாங்கள் மறக்கமாட்டோம். அதே நேரத்தில் எமது எதிரிகளை எச்சரிக்கிறோம். உங்கள் சித்திராவதைகள், மனிதாபிமானமற்ற நடவடிக்கைகள் எங்களை விலைக்கு வாங்கிவிடும் என்று எண்ணி விடாதீர்கள். எமது வரலாற்றையும், எமது தத்துவத்தையும், எமது புரட்சிகர சிந்தனையையும் மறக்கடித்து விடலாம் என்று தப்புக் கணக்குப் போட்டிருக்கிறீர்கள். அது பயனற்றது.”

நகாக் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது நான் சிறைக்குள் இருப்பதாகவே உணரவில்லை. வெளியூலகில் பெரும் சுகந்திரமாக ஒரு கூட்டத்தில் கலந்துகொண்டவனாகவே இருந்தேன்.

எனது கண்முன்னால் செங்கொடிசள் தங்க நட்சத்திரங்களுடன் மின்னியவாறு மிதந்துகொண்டிருந்தது. தேசிய கீதம் ஆகாயத்தில் எதிரொலிக்கும் வண்ணம் பாடப்பட்டது.

இந்த நேரத்தில் சிறை வார்டன் அலார ஒலி எழுப்பியவாறு வத்தான்.

“இங்கே எந்தக் கூட்டமும் நடக்கக்கூடாது. நான் அனுமதிக்கமாட்டேன்.”

இதைக் காதில் போட்டுக்கொள்ளாமல் நகாக் எல்லா அறைகளுக்கும் எட்டும்படி பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

நாங்கள் எழுந்து பாதுகாப்பாக எரிசையில் நின்றோம். அமைதியாக நின்ற எம்மை அடிக்க ஒடோடி வந்த ஆயுதம் தாங்கிய அணியினருக்கு முடியவில்லை.

“அவர்கள் அதிகமாகச் சத்தம் எழுப்பியதாகத் தெரியவில்லை. ஒருவன்தானே பேசுகிறான்; விட்டுவிடுங்கள்” என்று ஒரு சப்-இன்ஸ்பெக்டர் கூறினார்.

காவலர் பின்னே சென்றனர். ஆனால் வார்டன் திருப்தி அடையவில்லை. “அவர்கள் ஹோசுமின்னின் பிறந்தநாளைக்கக் கொண்டாடுகிறார்கள்; இது மிகவும் ஆபத்தானது.”

இரவு 10 மணிக்குக் கூட்டம் முடிந்தது. இந்த நிகழ்ச்சியை சிறைச்சுவரில் குறித்து வைத்தோம்.

ஓ ஓ ஓ

அன்றிரவு நகாக்கும் நானும் அருகருகே படுத்துக்கொண்டோம். நகாக் இதயத்தில் உணர்ச்சி நெருப்புப்பொங்கி பிரவாகித்துக்கொண்டிருந்தது. அவனால் தூங்கமுடியவில்லை. சிறைச்சாலையின் பிரகாசம் மிக்க ‘தேடு விளக்குகள்’ எரிந்துகொண்டிருந்த போதிலும் வானத்தில் நட்சத்திரங்கள் பின்னிக்கொண்டிருந்தன.

பெசாரி, பாவ், டேன் ஆகியோரைச் சந்தித்த பின்னால் நகாக், வியட்நாமில் உள்ள பிரென்ஞ் குடியரசின் கெமிஷனர் ஜெனரல் ரோஜரை சந்திக்க ஏற்பாடு ஆகியது. கெமிஷனர் தங்கியுள்ள இடத்திற்கு கொண்டி செல்லப்பட்டான்.

கெமிஷனர் ஆபீசில் பத்து நிமிஷத்துக்கு மேல் இண்டர்வியூ நீடிக்கவில்லை. ஜெனரல் அவனை வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்தான்.

“உங்கள் பெயர் தான் நகாக்கா?”

“ஆம்”

“பிரான்சில் என்ஜினியர் டிப்ளமா வாங்கியிருக்கிறீர்களா?”

“ஆம்”

“உங்கள் தந்தை ஒரு மாநில முதல்வராமே?”

“ஆம்”

“உமது எட்டாவது வயதில் பிரான்கக்குப் போனர்!”

“ஏறத்தாழ அந்த வயதில்தான்!”

“பிரான்கை ஏன் எதிர்க்கிறீர்கள்?”

“நீங்கள் கேள்வி கேட்கும் முறையே இந்த நிலையை உண்டாக்கியுள்ளது.

நகாக்கின் எதிர்விடை அவனை நிலை குலையவைத்தது. முதன் முதலாக ஆயுதமற்ற வியட்நாமியன் ஒருவன் கவர்னராக பணியாற்றிய ஜெனரலின் கௌரவத்தைப் பாதிக்கும்படி பயமுறுத்திவிட்டான். சட்டென்று ஜெனரல் பெச்சை மாற்றினான்.

“அரசர் பாவோ தாயைத் தெரியுமா? பிரான்ஸ் அவர் தலைமையிலுள்ள அரசுக்கு மட்டுமே அங்கிகாரம் வழங்கியிருக்கிறது. வியட்மின்களைக் கலகக்காரர் என்று கருதுகிறது. வியட்மின்களைப் பின்பற்றுவது கலகக்காரனை பின்பற்றுவது என்று அர்த்தம். புரிந்ததா?”

பரிகாச தொனியில் சிரித்த நகாக்க பதில் சொன்னான்:

“பாவோ தாயைப்பற்றி எமது வியட்நாம் மக்கள் இப்படிச் சொல்வார்கள்:

பாவோ தாய், ஜியோலாஸ்கின் பேரனாய்ப் பிறந்தான். காய்தின்னின் மகன் இப்போது சர்வாதி காரியின் வாரிசாய்ப் போனான். கலகக்காரன் என்ற பெயர் சூட்டலைப்பற்றி எமக்குக் கவலை இல்லை. ஏசுகிறிஸ்து, மனித இனத்தின் இரட்சகர் என்று அழைக்கப்படுவதற்கு முன்னால் கலகக்காரர் என்றே குற்றம்

சாட்டப்பட்டார். எங்களது அரசாங்கம் தான் சரியானது. அதை உங்கள் பிரான்ஸ் அங்கீகரிக்கவேண்டும் என்று நாங்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை.”

பிரெஞ்சுக்காரன் மெசையைத் தட்டினான். நகரக் உதட்டின்மீது விரல் வைத்தபடி நின்றான். மெய்க்காலலர்கள் பிஸ்டல் மீது கைவைத்தனர்.

“நீ வெறியன்! நீ நினைக்கிறாய் பிரான்ஸ் உன்னைப்போல் ஒரு மடையனுக்காக மாறிவிடும் என்று.”

“அவமானப்படுத்துவதில் அர்த்தம் ஏதும்இல்லை. அதுரொம்பவும் சுலபமானது. நான் என்னைக் காட்டிலும் நன்றாகவே சொல்வேன். இப்போதுகூட சொல்லலாம். ஆனால் பிரெஞ்சு நாகரிகத்திற்கு உன்னைப்போன்றவர்கள் பிரதிநிதிகளாக இருக்கிறார்களே என்பதற்காக நான் வருத்தப்படுகிறேன்.”

ஃ ஃ ஃ

ஒரு வருஷத்திற்குப் பிறகு தாமரைகள் மொட்டவிழ்ந்த காலத்தில் நகரக் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டான் என்று கேள்விப்பட்டேன். அவனது கடைசி நிமிஷங்களில் என்ன நடந்தது என்பதைப் பற்றி எனக்கேதும் தெரியவில்லை. ஆனால் நகரக் எங்களைவிட்டுப் பிரிந்தபோது, அவன் நீண்டகாலம் வாழ மாட்டான் என்று மட்டும் தெரிந்தது.

அவன் புறப்பட்டுப்போன பின்னால் நான் அவனிடம் சொல்லிக்கொண்டேன். நகரக், தாய்நாடு உன்னை நம்புகிறது. உனது செயல்களில் பரிபூரண நம்பிக்கை கொண்டுள்ளது”

சிறை அறை ஒன்றில் இப்போதும் சிரித்தவாறே தனது சக கைதிக்கு முடிவெட்டிக் கொண்டிருக்கிற காட்சி மனத்தில் விரிகிறது. அவன் அந்த அறையை

விட்டுப் புறப்படும் போது சொன்ன வார்த்தைகள்
இதயத்தில் இப்போதும் எதிரொலிக்கிறது.

“நல்லது, தோழர்களே! நான் வருகிறேன்.”
ரீட்சு பள்ளத்தாக்கில் தொடர்ச்சியான மழைக்காலத்
திலும் தாமரைகள் தமது வெண்மையும் கருஞ்சிவப்
பும் கலந்த மொட்டுக்களை பரந்திருக்கும் நீர்ப்பரப்பில்
விரிந்தபடி மலர்ந்துகொண்டிருந்தன.

ॐ

ॐ

ॐ

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
540 EAST 57TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637
U.S.A.

இந்த நெடுங்கதையில் ஒரு பாத்திரம் சொல்கிறது-

'தாய்நாடு உன்னை நம்புகிறது; உனது செயல்களில் பரிபூரண நம்பிக்கை கொண்டுள்ளது.'

இந்த நம்பிக்கையைக் காப்பாற்று வோம்!

